

Kegyelem

*fine
selection*

RICHARD PAUL EVANS

RICHARD PAUL EVANS

Regyelem

✦ RICHARD PAUL EVANS ✦

Regyelem

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2011

✦ KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK ✦

Kegyelem című regényem megírása különleges utazás volt az életemben. Szeretnék köszönetet mondani útitársaimnak. Először is kedves barátaimnak a Simon & Schuster Kiadónál: Carolyn Reidynek, David Rosenthalnak, Sydney Minernek és nem utolsósorban Gypsy da Silvának.

Hálás vagyok ügynökömnek, Laurie Lissnek. (Hihetetlen, de még ennyi év elteltével is ugyanúgy szeretlek.)

Köszönettel tartozom asszisztensemnek, Karen Berg-Roylance-nek, az írásban nyújtott segítségével. Köszönöm végtelen lelkesedését és lankadatlan inspirációját. Barátaimnak, Jean Nielsennek és Barbara Thompsonnak – köszönöm, hogy az ötlet szikráját lánggra lobbantották a képzeletemben.

Köszönet a legénységemnek: Miche Barbosa (Lee) „Kapitánynak”, Heather McVeynek (Jamesnek), Karen Christophersonnak (Alnak), Chrystal Hodgesnak (Collinnak), Barry Evansnak (Brendának) és Meagen Bontennek (Jamesnek).

Hálás vagyok a Christmas Box nemzetközi stábjának: Lisa McDonaldnak, Sherri Engarnak, Patty Rose-nak, Elisabeth Williamsnek, Jean Krisle-nek, Doug Smith-nek és Jenna Evans Welchnek. Továbbá Rick Larsennek, Dennis Webbnek, Bo Gaynek és minden barátunknak az Operation Kidsnél, amiért segítségünkre voltak a Christmas Box Kezdeményezés elindításánál.

És mint mindig, köszönetet mondok a családomnak: Keri Lynnek, Jennának és Davidnek, Allysonnak, Abinek, McKennának, Michaelnek és Bellónak. Mindnyájatokra büszke vagyok, és hálával tartozom a támogatásotokért. Ti vagytok számomra az otthon, a szívem és életem értelme.

Legfőképpen pedig hűséges, kedves olvasóimnak mondok köszönetet, akik osztoznak velem a történetemben. Nélkülük mindez lehetetlen lenne. Áldott, békés ünnepeket kívánok!

✦ *Barrynek* ✦

1874

nyarán Mary Ellen Wilson, egy New York városában élő kislány vált Amerika leggyakrabban emlegetett gyermekévé. Az esemény, amely akkoriban nemzeti őrjögésbe taszította a médiát, ma már egy vidéki napilap hátsó oldalára sem kerülne fel: Mary Ellent rendszeresen bántalmazták a szülei.

A zaklatás olyan súlyos volt, hogy Mary Ellen valószínűleg bele is halt volna, ha nem menti meg Etta Wheeler metodista misszionárius, aki abban az időben épp a kislány szomszédságában dolgozott.

Ms. Wheeler kezdeti erőfeszítései, hogy a gyermekek segítsen, rendre kudarcba fulladtak. Senki sem akarta elhinni, hogy létezik gyermekrontás, sőt még azt sem, hogy egyáltalán létezhet. Emiatt nem is szerepeltek a gyermekek elleni kegyetlenkedést sújtó rendelkezések a törvénykönyvekben.

Léteztek azonban olyan törvények, amelyek az állatok ellen elkövetett kegyetlenség visszaszorítására születtek. A hatóságoknál való többszöri sikertelen próbálkozás

után az elszánt Wheeler asszony végül Henry Berghhez, az ASPCA (Amerikai Állatvédő Egyesület) megalapítójához fordult a kislány ügyével. Bergh és az általa vezetett szervezet végül kiharcolta a kislány számára a védelmet. Azzal érveltek, hogy valójában a gyermek is része az állatvilágnak, és mint ilyen, ugyanazt a törvényes védelmet érdemli, akár egy kutya.

A kezdeti országos felháborodás ellenére az izgatottság hamar alábbhagyott, s az emberek ismét szemet hunytak a probléma felett.

Nem sokkal a századforduló után a gyermekek bántalmazásának széles körű elismerése újabb akadályba ütközött, amikor a nagy hírű pszichológus, Sigmund Freud nyilvános elmélkedésekbe bocsátkozott arról, hogy pácienseinek állítólagos gyermekkori zaklatási élményei pusztán tudatalatti fantazmagóriák.

Csupán az 1960-as évek végén, csaknem egy teljes évszázaddal a Wilson-eset után döntött hivatalosan is úgy az orvostudomány, hogy a gyermekbántalmazás ténye valóság.

Miközben a világ azon vitatkozott, vajon létezik-e vagy sem a gyermekek elleni erőszak, több ezer fiatal hordozta szíve mélyén a borzalmas titkokat és sebeket, fizikai és lelki értelemben egyaránt; mivel senki sem volt hajlandó hinni nekik, vagy megvédelmezni őket. Sokan közülük elmenekültek otthonról.

A Kegyelem története is egy ilyen gyermekről szól.

*„Jobb annak, ha egy malomkővet vetnek a nyakába,
és ha a tengerbe vettetik,
hogynem mint egyet e kicsinyek közül
megbotránkoztasson.”*

✠ LUKÁCS 17: 2. ✠

Hans Christian Andersen

✦ A KIS GYUFAÁRUS LÁNY ✦

Karácsonyeste volt, s a város főterének ragyogón kivilágított ablakaiból vidám nevetés és dal hangja szállt, amint az emberek ünneplésre gyűltek össze otthonaikban. Odakinn a hólepte utcák elhagyatottan fehérlettek a sötétben, csak a szegény kis gyufaárus lány üldögélt egyedül a befagyott szökőkút mellett. Rongyos ruhája és kopott sálja alig nyújtott valamicske védelmet a fagyocogtató téli hideg ellen. Egész nap egyetlen doboz gyufát sem sikerült eladnia, és félt hazamenni, biztos volt benne, hogy apja szigorúan megbüntetné. Borzasztóan fázott. Bárcsak legalább egy gyufaszálat meggyújthatna, gondolta hirtelen, de tudta jól, hogy apja megverné a hanyag pazarlásért.

Ellenállt a kísértésnek, míg végül már elviselhetetlenné vált a hideg. Előhalászott hát egy gyufát, és meggyújtotta. Varázslatos volt, ahogyan az apró láng mélyén egy hatalmas kő kandalló ragyogó lángjait pillantotta meg. A kandalló mellett pedig egy étellekkel gazdagon terített asztal várakozott. Amint a kislány

az asztal felé nyújtotta kezét, a gyufa lángja kialudt, s a varázslat szertefoszlott. A kis gyufaárus szeme könnybe lábadt.

Meggyújtott egy újabb gyufát, és még csodálatosabb látvány villant fel a szeme előtt. Egy karácsonyfát látott maga előtt, több száz gyertya ragyogott rajta, s csak úgy szikrázott a megannyi színes dísz és üveggömb.

– Ó, milyen szép! – ámuldozott. Azután ismét kialudt a tűz. A karácsonyi gyertyák lángja egyre magasabbra nyújtózott. Akkor az egyik lángocska lehullott az égről, s ragyogó fénycsíkot húzott maga után. – Valaki haldoklik – suttozta a kislány, akinek eszébe jutott, mit mondogatott réges-rég szeretett nagymamája: „Amikor egy csillag lehullik az égről, egy szív megszűnik dobogni a földön!”

A kis gyufaárus lány még egy gyufát gyújtott. Ezúttal a nagymama arcát látta a láng mélyén.

– Nagymama, maradj velem! Fázom, és olyan egyedül vagyok! – Egymás után gyújtotta a gyufaszálakat, nehogy nagymamájának képe is éppúgy elhalványuljon, mint korábbi látomásai. Amikor az utolsó gyufát tartotta a kezében, felkiáltott: – Nagymama, vigyél el magaddal! – A Nagymama elmosolyodott, és kitérte karját a kislány felé.

Felvirradt karácsony hajnala, s a kelő nap halovány sugarai megvilágították a város jégbe fagyott főterét. A hóval borított földön, a szökőkút tövében feküdt egy kislány élettelen teste. Elhasznált gyufaszálak vették körül.

– Szegény kicsike – mondta egy járókelő. – Csak melegedni próbált.

Akkorra azonban a kis gyufaárus lány már messze járt. Ott, ahol nincs többé hideg, sem éhség, sem fájdalom.

Első
FEJEZET

*Ennek a lánynak az emléke úgy fonta körül a lelkem,
akár a ház falán kúszó borostyán,
amely addig növeszti indáit, míg húzni-voenni nem kezdi
a vakolatot és a téglát.*

✧ ERIC WELCH NAPLÓJA ✧

2006. DECEMBER 25.

Karácsony van. Karácsonyi muzsika szól a rádióból a másik szobában. Mitch Miller „Santa Claus is Coming to Town” című dala. Azt hiszem, kissé elkéstek velem; a Mikulás jött és elment, s vele együtt gyermekeink és unokáink is. Tekintélyes felfordulást hagytak maguk után, de nem érdekel. Ahogy öregszem, a család jelenlétének minden bizonyítékát kincsként értékelem. Odakinn havazik, minden békés és nyugodt. Ilyen pillanatokban hiheti azt az ember, hogy a világ akár még jó is lehet.

Megrázó élményben volt részem a mai napon. Ártatlanul kezdődött – ahogy az a legtöbb sorsfordító eseménnyel lenni szokott –, az unokáim arra kértek, hogy olvassak fel nekik egy karácsonyi mesét, mégpedig A kis gyufaárus lány történetét. Sosem rajongtam ezért a meséért, de, mint a nagyszülők többsége, nem szokásom megtagadni az unokáim kérését. Miközben felolvastam nekik, valami történt velem. A történet végére potyogni kezdtek a könnyeim. A négyéves kis Ebony Brooke vigasztalni próbált. – Nincs semmi baj, Nagyapa – mondta. – Ez csak egy mese.

Nem csak mese. A kis gyufaárus lány valóban létezett, és felforgatta az életem. Megváltoztatott, s hogy mennyire,

maig sem tudtam teljesen feldolgozni. Még körülöttem kuporgó unokáim sem léteznének, ha ő nem lett volna. Habár fontos szerepet kapott az életemben, mégsem osztottam meg soha senkivel a történetét. Eljött az ideje, hogy végre megtegyem.

Azért imádkozom, hogy pontosan mondjam el a történetet. Emlékezetem, akárcsak a szemem világa, meggyengült a hosszú évek során. Mégis, vannak olyan események, amelyeket egyre tisztábban látok, ahogyan öregszem. Egyet biztosan tudok: túl sok dolgot tartottak titokban akkoriban az emberek. Olyan dolgokat, amelyeket sosem lett volna szabad elhallgatni. És olyanokat is, amelyeket titkolni kellett.

Ki volt ez a lány? Ő volt életem első szerelme. Tőle kaptam az első csókom. Kis gyufaárus lány, aki látta a jövőt a gyertya libegő lángjában. Szökevény, aki többet tanított nekem az életről, mint korábban vagy akár azóta bárki. S amikor elment, az ártatlanságom is vele együtt vált semmivé.

Fájdalmat okoznak a feltörő emlékek. Azt hiszem, nem is tudom igazán, mi kényszerít arra, hogy épp most írjam meg ezt a történetet, csak annyit érzek, hogy írnom kell. Talán azt szeretném, ha a hozzám legközelebb álló emberek végre megértenék, mi hajtott előre ennyi éven át. Miért volt az, hogy karácsonykor időnként elkalandoztak a gondolataim, s valahol egészen másfelé jártam. Vagy az is lehetséges, hogy még mindig szeretem, és tudni akarom, ennyi idő elteltével, vajon meglelem-e még azt a Grace nevű lányt s a kegyelmet.

Második

FEJEZET

*Ha kiválasztjuk az ösvényt, amelyen járni akarunk,
egyben úti célt is választunk magunknak.
De néha úgy tűnik, az ösvény már ott van a lábunk alatt,
mielőtt még ráeszmélnénk, hogy járunk rajta.*

✧ GRACE NAPLÓJA ✧

A történetem 1962 októberében kezdődött, körülbelül tíz nappal azelőtt, hogy a világnak állítólag véget kellett volna érnie. Azt hiszem, korábban sohasem jártunk még olyan közel a teljes megsemmisüléshez, mint a kubai rakétaválság idején.

Az én családom számára azonban, a globális végpusztulás küszöbönálló fenyegetése nélkül is, komornak ígértek az ünnepek. Novemberben édesanyám bejelentette, hogy Dickens stílusában tartjuk majd a karácsonyt, és éppenséggel nem vidám hangulatú megemlékezésre gondolt, tizenkilencedik századi jelmezekben parádézó ünnepi énekesekkel. Anyámnak a valódi dickensi világ járt a fejében, az adósok börtönével és szegénységgel.

A családom – én, a szüleim és a tízéves öcsém – épp akkoriban költözött Los Angeles egyik pálmafákkal övezett kerületéből Salt Lake lepukkant déli részére, alig néhány utcányira a State Streettől, ahol egymás mellett sorakoztak az éjszakai klubok, kocsmák és zálogfiókok. Az apámnál, aki azelőtt építkezéseken dolgozott, Guilain-Barré szindrómát diagnosztizáltak. Komoly betegség, amelynek során a test immunrendszere megtámadja az idegrendszer bizonyos részeit. Azzal kezdődött,

hogy elgyengültek a lábai, majd hónapokon át teljesen bénán feküdt. Nyaktól lefelé mozdulni sem bírt. Az orvosok azt mondták, ha tovább romlik az állapota, lélegeztetőgépre teszik, hogy levegőt kapjon. Szerencsére erre sohasem került sor. A jó hír az – mondták ők –, hogy apám idővel valószínűleg teljesen felépül, legalábbis fizikailag. A pénzügyi helyzetünk már egészen más lapra tartozott.

Az első nagy veszteség a kocsink volt, egy 61-es, nyitható tetejű Chevrolet Impala, amely igen prima járgány volt, sőt még ma is annak számítana. Leginkább piros műbőr üléseinek illatára emlékszem, a forró nyári napokon. Elektromos zárja is volt, és Joellel addig kattintgattuk le és fel, míg végül Anya ránk nem kiáltott, hogy hagyjuk már abba. Apa eladta az Impalát, és egy csúnya, használt haszongépjárművet vett helyette a telefontársaságtól. Összesen kétszáz dollárjába került. Az új kocsink sárga volt, széles barna csíkokkal az oldalán. Joel Dongónak nevezte el, s ez a név több szempontból is ráillett, nem csupán a színe miatt. A kocsi motorja elnyújtott, zümmögő hangot hallatott, és nagyobb sebességnél az egész járgány iszonyúan rázkódott, főleg amikor Anya ült a volánnál.

A hátsó ülések hiányoztak, és a kocsinak nem voltak oldalsó ablakai sem. Az egyik teljes falát fémpolcok, szekrénykék és fiókok takarták, amelyekben szerszámokat és elektromos alkatrészeket lehetett tárolni.

A helyzet később még rosszabbra fordult. Joel és én teljesen elborzadtunk, amikor a szüleink a költözés mellett

döntöttek. Salt Lake Cityben élő nagymamám három évvel azelőtt meghalt, és az otthona üresen maradt. Anyám és hét testvére örökölte a házat, de nem tudtak megegyezni, mihez kezdjenek vele. A döntés végül az lett, hogy a családuk ott lakhat, amíg a végleges egyetértés meg nem születik, s ahogyan a dolgok haladtak, ez az eshetőség kevésbé volt valószínű, mint egy nukleáris holokauszt.

Költözésünk napján Joellel segítettünk Anyának megpakolni a Dongót. A szomszédjaink közül néhányan átugrottak, hogy süteménnyel és limonádéval búcsúztassanak minket, s végül ők is maradtak segíteni. Apa csak utasításokat kiáltozott az ágyából. Az örületbe kergetett minket, de anyám azt mondta, hogy leginkább apámat őrijti meg saját tehetetlensége. Gondolom, attól, hogy ránk üvöltözött, rögtön hasznosnak érezte magát. Szerencsére nem maradt túl sok holmink, amit bepakolhatunk volna.

A Dongó kigördült a kocsifelhajtónkról, a bútorokat és a csomagokat a tetejére kötöttük. Egész úton anyám vezetett, mellette az utasülésen nagy halomban tornyosultak a dobozok. Az apám egy fotelben ült a kocsiban, Joel és én pedig mindenféle dobozok és táskák között kuporogtunk, amelyeket úgy rendeztünk el, hogy a körülményekhez képest a lehető legkényelmesebb legyen az utazás.

Mintha egy örökkévalóságig zötyögtünk volna az úton, miközben egyre csak az elmaradhatatlan kérdéssel bombáztuk a szüleinket: „Mikor érünk oda?”, és „Ott

vagyunk már?”. Ha ismertük volna úti célunkat, talán nem panaszkodtunk volna olyan sokat az utazás miatt.

Új otthonunk egy omladozó, patkányokkal teli tákolmány volt, amely búzlótt a penésztől, és úgy nézett ki, mintha a szél egy erősebb fuvallatára azonnal összeomlhatna – ha nem lennének azok a kellően tágas repedések a falakban, amelyek átengedik a szelet. A ház külső festésének maradványai a földre peregtek. A szobákat tapéta borította, ám a falakon mindenfelé vizes foltok és hosszú, rozsdás csíkok éktelenkedtek. Két kaliforniai külvárosból érkező fiú számára azonban mégsem volt olyan vészes a helyzet. A ház egy csaknem ötholdas telken állt, amelyet két oldalán egy patak határolt, elég mély ahhoz, hogy nyáron autógumi-belsőket úsztathassunk a vizén.

Azon a nyáron felmáztunk minden fára – és bizony rengeteg volt belőlük –, amely érdemesnek bizonyult a mászásra. A rajtuk termő gyümölcsök miatt is nagyra értékeltük ezeket a fákat. Olyan szűkén voltunk a jövedelemnek, hogy anyám már nem pazarolt pénzt olyan luxuscikkekre, mint a chips vagy a fagyi, s csak a legszükségesebb élelmiszerekkel állított haza a boltból: kenyérrrel, mogyoróvajjal és liszttel. Vasárnaponként vacsorára néha még egy sült kacsa is került az asztalra. A fák ágai azonban roskadoztak az érett gyümölcstől. Termett rajtuk körte, gránátalma, sárgabarack, őszibarack, szilva, cseresznye, piros alma, még dió is. Azon a nyáron mindennap annyi gyümölcsöt ettünk, amennyi belénk fért, s ezzel meg is elégedtünk, bár nemegyszer elkapott miniket emiatt a hasmars.

Joel és én egymagunkban töltöttük azt a nyarat. Joel imádott baseballozni, ezért sokat ütöttük a labdát, bár igencsak bosszantott, hogy a négy évvel fiatalabb öcsém szervái gyorsabbak az enyéimnél. Sok időt töltöttünk rovarok kínzásával is. A házunk keleti oldalán, a föld alatti gyümölcskamra lejtőjén hangyaleső tölcisérekre találtunk. Hangyákat fogtunk, és bedobtuk őket a fogótölcsérbe, majd figyeltük, ahogyan a homokban bujkáló hangyaleső hirtelen előbukkan. Ha pedig épp kalandvágyó hangulatban voltunk, szöcskékre vadásztunk a magas fűben a hátsó földeken, és az áldozatokat bezártuk egy befőttesüvegbe. Vád alá helyeztük őket valamilyen fogyatékoság vagy vétség okán – például féktelen ugrándozás vagy rondaság miatt –, majd a vizsgálat összefoglalásaként rendszerint halállal sújtottuk őket, általában kövel vagy légpuskás kivégzőosztag előtt. Minden nap valami újat próbáltunk ki.

Nem emlékszem, kinek az ötlete volt, hogy a fakucskót megépítsük. Évekkel később Joel azt állította, hogy az övé. Mindenesetre bármelyikünk agyából pattant is ki a gondolat, nem sejtthetjük előre, az eseményeknek miféle láncolatát indítja majd el ez az egyszerű kis építmény.

Minden szükséges alapanyag a rendelkezésünkre állt az építéshez. A nagyapám, aki jóval a születésem előtt távozott az élők sorából, szakmáját tekintve gyógyszerész volt. Értett azonban az építkezéshez is. Nagy halom mállott furnérlemezre bukkantunk a régi üvegháznak támasztva, és megvetemedett deszkalapok tornyosultak

egymáson a szalmával borított padlón a bűzös tyúkólbán, amelyet a nagyapám ötven évvel korábban épített.

Kuckók tekintetében a miénk egészen nagynak számított, három méterszer három és fél méter volt az alapterülete, hálósobánkénak körülbelül a fele. Deszkázott padlója volt, amelyre szőnyeget szögelünk. A mennyezet körülbelül másfél méter magas lehetett, bár közepen jócskán megereszkedett. Nyilvánvalóan csak igen kevés szorult belénk apánk és nagyapánk házépítő tehetségéből.

Egyik délután Joellel épp ebédszünetet tartottunk, tonhalas szendvicset ettünk savanyúsággal, amikor Joel így szólt: – Be fog omlani, amikor leesik a hó.

– Nagyon valószínű – válaszoltam teli szájjal.

Alaposan szemügyre vettem a lógó mennyezetet, míg végre eszembe jutott a megoldás. Ebéd után kivonszoltunk egy vastag gerendát a tyúkólból, egy rozsdás kézi fűrésszel levágtunk belőle tizenöt centit, azután felemeltük a szoba közepén, hogy a plafont tartsa. Nagykalapáccsal addig ütöttük, míg teljesen függőleges helyzetbe nem került. Az oszlop más szempontból is hasznosnak bizonyult. Szögeket vertünk belé, majd felakasztottuk rájuk a zseblámpánkat és a tranzisztoros rádiót, amelyet a legutóbbi születésnapomra kaptam.

Az alacsony mennyezet végül nem is jött rosszul. Amúgy sem terveztük, hogy túl sokat álldogalnánk a kis kuckóban, s így bizonyos mértékig elrettentette a felnőtteket a behatolástól, bár talán nem is annyira a lógó mennyezet, mint a bejárat maga. A kuckó elülső (és

egyetlen) ajtaja mindössze egy méter magas volt, s ezért a látogató kénytelen volt térdre ereszkedni, hogy bemászhasson rajta. Joel kijelentette, hogy támadás esetén a szűkös bejárat hasznunkra lehet, mivel így könnyebben megvédhetjük magunkat. Megkérdeztem, hogy szívesen mégis ki akarhatna ránk támadni. Egy pillanatig elgondolkozott a kérdésen, majd ezt válaszolta: – Hát, az ember sohasem tudhatja.

Megtettünk minden tőlünk telhetőt, hogy a kis házat felszereljük az otthon minden kényelmével. Szórakozásra sakk, csillagjáték és Monopoly szolgált. Díszítést is akasztottunk a falakra: egy bekeretezett „fess-számok-szerint” tájképet, egy Superman posztert és egy plakátot, amelyre anyám sohasem adta volna az áldását – egy Alberto Vargas-féle nőcis rajzot. Abban az évben ébredt fel bennem váratlanul az érdeklődés a lányok iránt (bár valós tapasztalatokkal egyelőre még nem rendelkezem róluk), és amikor először átkutattuk a garázst, Joel kezébe akadt az összezsavart Vargas-kép. A poszter a mai színvonalhoz képest egészen ártatlan volt – egy élénkpiros fürdőruhában pózoló fiatal nőt ábrázolt –, de a maga idejében meglehetősen pikánsnak számított. Számunkra mindenképpen tabu volt. Feltételeztem, hogy egykor a nagyapámé lehetett, s ez a tény még eggyel több okot adott rá, hogy anyám elől eltitkoljuk a létezését.

A szőnyeg és a bútorok nagy része a garázsból származott, abból az A-alakú, kátránytetős építményből, amelynek két hatalmas ajtaja úgy tárult fel előttünk, mintha szénapajta lenne. A szüleink a holmink egy részét a

garázsba pakolták, amikor megérkeztünk, de szerintem anyám azután sohasem tette be a lábát arra a helyre, leszámítva egyetlen rövid és sikertelen hajtóvadászatot néhány elveszett edény és lábas után. Valószínűleg azért nem merészkedett a garázsba többé, mert sötét volt, büdös, és több patkánynak adott otthont, mint egy kutatólaboratórium.

Joelnek és nekem azonban valóságos kincsesbánya volt az a hely, ahol ezernyi olyan dolog rejtőzött, amely képes volt lángra lobbantani egy kisiú fantáziáját. Akadt ott rugós csapda, bádogkád, ősrégi National Geographic magazinokkal teli dobozok, egy második világháborús sisak, sőt még egy kerozinlámpa is, jó néhány kanna kerozinnal. Ha szükségünk volt valamire, rögtön a garázs felé vettük az irányt, ahol vagy megtaláltuk, amit kerestünk, vagy teljesen megfélekedtünk róla egy újabb, nagyobb felfedezés izgalmában. Egyszer bementünk oda, hogy lámpát keressünk. Ráakadtunk egy kézi pumpával működtethető bronz tűzoltó készülékre és egy régi telefonból származó elektromos generátorra, amely elég feszültséget termelt ahhoz, hogy érintésre az embert ledöntse a lábáról, amikor valaki más a forgattyút tekerte. Hogy a sakkjátszmáinkat valamivel érdekesebbé tegyük, drótokat szereltünk a generátorra – amelyeket a vesztesnek egy teljes forgatás idejéig a kezében kellett tartania. Joel a mai napig nem hajlandó sakkozni.

Egyik expedíciónk alkalmával egy matracot találtunk a tetőgerendák közt, a garázs fölött, és lelöktük. Láthatóan egerek generációi találtak békés otthonra a matrac

belsejében, de érkezésünkkor mind elmenekültek (vagy meghaltak a zuhanásban). Lesöpörtük róla az egérürüléket és néhány döglött egeret, azután a kuckóba cipeltük.

Volt egy vízcsap is a kis házikónkban, olyan régi, narancsszínű, kézi fogantyús fajta. Akkor fedeztük fel, amikor már nekikezdtünk az építkezésnek. Mivel elmozdítani nem tudtuk, egyszerűen körbeépítettük, s később úgy döntöttünk, hogy gyakorlatilag ezzel bevezettük a kuckóba a vizet.

A vízvezetéknel is izgalmasabb volt a villamos áram. Joel talált egy égőfoglalatot és egy régi sárga hosszabbítót, amelyet a garázsban kötöttünk be. Lelógattuk a kuckó mennyezetéről, és hozzáerősítettünk egy égőt. Aznap éjjel bevittük magunkkal a hálósákokat, és ott aludtunk. Hajnali kettőig fennmaradtunk, játszottunk, és a saját fáinkról hullott diót eszegettük. Amikor végül eloltottuk a lámpát, sötétebb volt, mint egy barlang mélyén, s ez Joelt kissé meg is ijesztette. Amikor legközelebb kint aludtunk, bekapcsoltunk egy éjszakai fényt. Kísérteties, zöld színű UFO ragyogással világította be a klubházat, amely azonban még mindig sokkal jobb volt, mint a vaksötét.

Egy nap a konyhaasztalnál ültem és rajzolgattam, amikor Joel rontott be az ajtón. – Hé, gyere ki a kuckóhoz! – szólt izgatottan.

– Mi van?

– Gyere és nézd meg!

Követtem kifelé a házból, és bemásztam az ajtón a kuckóba, ahol a friss festés orrfacsaró bűze fogadott.

– Mit műveltél? – kérdeztem.

– Festettem.

– Lila.

– Aha.

– Ez lila.

Joel vágott egy grimaszt, dühös volt rám, amiért nem értékeltem a meglepetését és többórányi kemény munkáját. – Csak ez a szín volt.

– Ez... csajos.

Joel elpirult. – Csak ez a szín volt.

Harmadik
FEJEZET

*Feltűnt egy új rock and roll együttes, Beatles a nevük.
Tetszik a zenéjük. Szerintem sokra viszik majd.*

✧ GRACE NAPLÓJA ✧

Azon a nyáron sokat aggódtam. Aggódtam, hogy most már örökre ott fogunk lakni azon a lepukkant környéken, és még inkább aggódtam a közelgő iskolaév miatt. Rengeteg rémtörténetet hallottam a belvárosi iskolákról, és belegondolni is borzalmas volt, milyen lehet egy ilyen helyre járni.

A pénz miatt is folyton aggódtam, vagy a mi esetünkben inkább a pénz hiánya miatt. Néhanapján Joellel megkíséreltük, hogy keressünk egy keveset, s átfésültük a környéket munkalehetőségek után. Fűvet nyírtunk és mindenféle alkalmi munkát végeztünk, de szegény környék volt, így sosem kerestünk valami sokat. Egyszer segítettünk Mrs. Poulsennek – egy legalább kétszáz éves öregasszonynak, aki az utcánk végében lakott – kitakarítani a garázsát. Évtizedek óta hozzá sem nyúlt senki, s ennek ékes bizonyítéka volt az a megsárgult újság is, amelynek főcíme a következőt adta hírül: NÉMET ROHAMOSZTAGOK FOGLALJÁK EL LENGYELORSZÁGOT. Kidobtuk. Egy teljes napunk ráment a takarításra, s a végén mocskosak és kimerültek voltunk. Amikor befejeztük a munkát, egyenként ötven centet kaptunk. Még időben megakadályoztam Joelt, hogy a negyeddollárosát

Mrs. Poulsen ajtajához vágja, miután az öreg hölgy becsukta maga után.

Az elpazarolt nap ellenére két jó dolog is származott a munkánkból. Először is, szereztünk egy régimódi gyümölcsaszalót. Négyszögletes furnérdoboz volt hálós tálcákkal, amelyek becsúsztak a belsejébe. Mrs. Poulsen azt mondta, vigyük ki az út szélére, ahonnan a szemetészállítók majd elviszik. Mi viszont hazavonszoltuk az aszalót a kiskocsinkon, és betettük a fakuckóba. Valóban működött, és elkezdtünk sárgabarackot szárítani benne. Az aszalt gyümölcs a mi szánkban éppoly finom volt, mint bármely, boltban vásárolt cukorka.

Másodsorban, egész napi keresetünket tejturmixra költöttük, s így jutottam első munkahelyemhez a McBurger Queenben.

A McBurger Queen a State Streeten volt, körülbelül hatutcányira a házunktól. Az étterem neve a főnököm zsenijét dicsérte. A főnökömnek, Mr. Dicknek meggyőződése volt, hogy ha összekapcsolja Amerika két legsikeresebb étteremhálózatának nevét, azzal több ezer dollárnyi ingyen reklámból kovácsol tőkét, és egész biztosan meggazdagszik. A Queen, ahogyan mi alkalmazottak neveztük, olyan hely volt, ahol több cikk szerepelt az étlapon, mint egy kínai étteremben. Hatvan különböző szószt kínált, a szöcske íztől a karamellás cashew-ig (az én kedvencem), és majdnem ugyanannyi főétellel is büszkélkedhetett, a halas szendvicstől a puha tacóig. A főnököm vízlágyítóval és Amway termékekkel is

kereskedett, ezért kötelező volt kitennünk a katalógusokat az elülső pultra a kassza közelében.

Mr. Dick senkiben sem bízott. Őszintén hitte, hogy John F. Kennedy, Martin Luther King és a pápa egy titkos szervezetnek a tagjai, amely át akarja venni az uralmat a világ fölött. Az is szent meggyőződése volt, hogy az alkalmazottai mind tolvajok, akik felemésztik a raktárkészletét, ami néha igaz is volt, de korántsem olyan mértékben, ahogyan azt Mr. Dick gondolta. Egyszer az egyik kollégám látta a főnököt a parkolóban állni az utca túloldalán, amint egy látszóval utánunk kémkedik. Azon a héten, amikor elkezdtem dolgozni az étteremben, Mr. Dick két alkalmazottját is elhurcolta hazugságvizsgálatra. Nem tudom, hogy ez az intézkedés törvényes volt-e, de abban az időben a korombéli srácok többnyire azt tették, amit a felnőttek mondtak nekik.

Tudtam a hazugságvizsgálatról, mert Gary, a helyettes menedzser (negyven év körüli fickó, krónikus, talán gyógyíthatatlanul korpás hajjal) megmutatta nekem a gép teszteredményeit a grafikonokkal együtt. A vizsgáztató ilyesféle kérdéseket tett fel: „Loptál valaha pénzt a kasszából?” (Nem szerepel vonás a jelentésben.) „Adtál valamikor is ingyen ételt valakinek?” (Kis vonás.) „Szoktál sült krumplit enni anélkül, hogy fizetnél érte?” (Óriási vonás, amely még a lapról is lecsúszott.)

A vizsgálat után az egyik kollégám többet nem jött vissza dolgozni. Még most is úgy képzelem magam elé, mint aki valahol egy munkatáborban szenved. A kirúgást

a főnök természetesen megfélemlítésnek szánta nekünk, többieknek, és egészen jól működött. Így az esetek többségében csak nagy ritkán ettünk a munkahelyünkön, még a hibás rendeléseket sem fogyasztottuk el, például, amikor valaki ketchup nélkül rendelte a szendvicset, és mi mégis tettünk bele. Legalábbis, jó néhányszor hátrapillantottunk a vállunk fölé, mielőtt bekebeleztük volna.

Mr. Dick eljárása azért volt különösen nevetséges, mert mindössze hatvan centet fizetett nekünk óránként. Később felfedeztem, hogy Mr. Dick azért alkalmazott gyerekeket, mert rájuk még nem vonatkoztak a minimális bért meghatározó törvények. Végül mégis bajba került, mert valaki feljelentette, amiért velünk fizettette ki a társadalombiztosítási járulékainkat.

Negyedik

FEJEZET

A középiskola az élet hónalja.

✦ GRACE NAPLÓJA ✦

Gyakran mondogatják, hogy a szülőknek erős gyökereket és nagyra törő szárnyakat kell adniuk gyermekeiknek. Ez tökéletes leírása lehetett volna az én szüleimnek is. Az apám még tolószékében is nagy álmodozó volt, állandóan a fellegekben járt, az anyám ellenben két lábbal állt az erősen reszkető földön, ő jelentette a család számára a gyökereket. Az anyám állandóan aggodalmaskodott. Félt, hogy nincs elég pénzünk, félt, hogy az egészsége cserbenhagyja, és félt, hogy valamelyikünkkel történik valami. Tulajdonképpen magától az élettől rettegett. Amikor az apám lebetegedett, szerintem anyám a váratlan szerencsétlenséget igazolásnak tekintette, hogy az istenek valóban ellenünk dolgoznak.

Nem sokkal az érkezésünk után anyám nappali műszakos állást kapott a Warshaw Áruházban, ahol kasszásoként dolgozott. A munkája nem sokat fizetett, de időnként csomagolásszerűt konzerveket és másnapos pékárut hozhatott haza, ami nagyban hozzájárult a család élelmezési költségeihez. Évekig éltem abban a hitben, hogy minden leveskonzerv horpadtan érkezik az üzletkebe.

Anyám már azelőtt is szinte állandó depresszióval küszködött, s a helyzetünk nem sokat segített. Akkoriban

az emberek nem beszéltek olyan sokat a depresszióról, mint manapság; némely vallási irányzatokban még bűnnek tekintették. A tudomány pedig felszabadította az embereket bűnük alól a Librium nevezetű csodagyógyszerrel.

Anya egész álló nap dolgozott, azután este hazajött, érzelmileg és fizikailag teljesen elcsigázottan. Az apám meg csak unatkozott otthon, és sorra gyártotta a gyors meggazdagodásról szóló terveit, miközben lassan újra megerősödtek a végtagjai. Joel és én hamar megtanultuk, hogy ha túl sokat tartózkodunk a házban, Apa mindenféle megbízást talál ki a számunkra, így többnyire odakint bujkáltunk a kuckónkban. Azután vége lett a nyárnak.

A Granite Középiskolában az élet a túlélésért folytatott küzdelemmel telt. Habár kilencedikes voltam, az élelemlánc csúcsához egészen közel, mégis borzalmasan éreztem magam a suliban. Nem voltam olyan testes, mint a sportoló bájgúnárok, és különösebben okos sem, hogy harcba szállhattam volna a stréberekkel. Pattanásos voltam, és a hajam is rémesen állt. Ugyanis újra apám elektromos hajvágójával intéztük a fodrászkodást, mihelyst ismét használni tudta a kezét – legalábbis részben. A gengszter lelkületű nagymenők, akik suli után az északi kapunál gyűltek össze dohányozni, felfigyeltek rám, és még elviselhetetlenebbé tették az életemet. Elgáncsoltak, kilökték a könyveket a kezemből, és úgy általában zaklattak és megaláztak. A tetejébe még egy gyorsétkezdében dolgoztam, ahol óránként hatvan centet fizettek,

és papírcsákót kellett viselnem. Semmi sem volt akkoriban az életemben, amire érdemes lenne visszaemlékezni. Azaz, egészen addig a napig nem volt, amíg rá nem bukkantam egy Grace nevű lányra a kukák között.

Ötödik
FEJEZET

*Ma este rám talált egy srác,
miközben élelem után kutattam a kukákban.
Úgy tett, mintha fogalma sem lenne arról,
mit keresek ott.
Szerintem vagy bolond,
vagy egyszerűen csak jószívű.*

✧ GRACE NAPLÓJA ✧

OKTÓBER 12., PÉNTEK

Körülbelül tízméternyire a Queen mögött, a kocsifelhajtó túloldalán állt két kicsi építmény. Az egyik egy fémlemezekből összetákolt raktár volt, ahol a különböző eszközöket és alapanyagokat tartottuk: szalvétákat, poharakat, ipari méretű paradicsomkonzerveket és az ötkilós zsákokat, tele fűszerezett szójababbal, amelyet a marhahúshoz kevertünk, hogy kissé feldúsítsuk. A másik építmény hűtőkamra volt. Az első estémen a Queenben Dean nevezetű kollégám beküldött a kamrába egy zacskó krumplikrokettért, és csaknem fél órára rám zárta az ajtót. Azt hiszem, végül csak azért engedett ki, mert nagy volt az étteremben a nyüzsgés, és szüksége volt a segítségemre.

Majdnem éjjel tizenegy volt aznap este, a műszakom már a vége felé járt, amikor kimentem a raktárhoz, hogy feltöltsem a polcokat. Egyetlen utcai lámpa kivételével, amely legalább ötvenméternyire állt tőlünk, semmiféle világítás nem volt hátul, ezért mindig egy kicsit tartottam attól, hogy sötétben menjek ki oda. Gary elmesélte, hogy pár évvel korábban az egyik éjszakai dolgozózt megtámadta néhány rosszfiú, akik odakinn rejtőzködtek,

és csak az alkalomra vártak. Szokásom szerint alaposan körülnéztem, mielőtt kiléptem volna, majd egy követ csúsztattam az ajtó alá, nehogy bezáruljon mögöttem. Gyorsan odarohantam a hűtőkamrához, kinyitottam az ajtaját, elővettem egy zacskó zsírt, visszacsuktam az ajtót, és rázártam a lakatot. Már visszafelé tartottam, amikor halk nesz ütötte meg a fülem. A szívem rögtön jéggé dermedt a rémülettől. Körülnéztem, de nem láttam senkit. Azután újra hallottam azt a hangot. Valaki egész biztosan ott rejtőzött a szeméttároló mögött. Nem. A szeméttárolóban.

Szép csendesen visszafelé sétáltam a Queenhez, s közben árgus szemekkel figyeltem a kukákat. Hirtelen egy lány feje bukkant elő; éppoly meglepettnek tűnt, hogy lát, mint amilyen én magam voltam. Egy hamburgert tartott a kezében, amelyet gyorsan el is dobott. Ismerős volt nekem.

Pillanatnyi feszélyezett csend után a lány idegesen megszólalt. – Beejtettem valamit. Csak meg akartam keresni.

Rájöttem, honnan ismerem; spanyolra jártunk együtt a hetedik órában. Nem jutott eszembe a neve; mindig a terem hátsó sarkában ült, sosem jelentkezett, és csak akkor beszélt, amikor a tanár felszólította. Tisztában voltam azal, hogy éppen kukázott, de nem akartam zavarba hozni.

– Segítsek megkeresni?

– Kösz, nem. Egyedül is boldogulok.

Karjai segítségével felhúzódzkodott, átlendítette a lábát a fémkorláton, s a szeméttároló lapos tetejére ült,

majd leugrott a földre. Rövid, umbrabarna haja volt és gyönyörű, hatalmas szeme – mandulavágású, mint anyámnak. Eszembe villant, hogy amikor a suliban először találkoztunk, szépnek találtam, de aztán valahogyan mégis a háttérbe olvadt. Kis termetű volt, úgy tíz centivel alacsonyabb nálam. Nehéz lett volna megállapítani, milyen az alakja, mert óriási kabátot viselt, amely túlságosan nagy volt rá. Mindenesetre fejlettebbnek látszott a velem egykorú lányoknál. Megállt, felemelte az iskolatáskáját, és a vállára kanyarította.

– Együtt járunk spanyolra – állapítottam meg.

A lány erre még inkább zavarba jött. – Tényleg.

– Hogy is hívnak?

– Grace.

Biztos voltam abban, hogy még soha életemben nem hallottam ezt a nevet. – Grace?

– Hát, a tanárok általában Madeline-nek szólítanak. A teljes nevem Madeline Grace. És téged hogy hívnak?

– Eric vagyok.

– Ó, persze! – mondta, bár kétlem, hogy valaha is tudta volna. Láttam rajta, hogy kényelmetlenül feszeng. Azon kezdtem törni a fejem, ha én most elmegyek, vajon visszamászik-e a szeméttárolóba, hogy ennivalót keressen. Erre a gondolatra elszomorodtam.

– Épp most takarítunk össze. Nem akarsz bejönni és enni valamit?

– Kösz szépen – felelte tétován –, de mennem kell.

– Bármit ehetsz, amit csak akarsz. Ingyen kapom a kaját.

A lány csak állt, a büszkeség és az éhség között tipródott, lehelete megfagyott az arca előtt a levegőben. A büszkeség nem sokat ér, ha az embernek üres a gyomra.

– Rendben – bökte ki végül.

Bevezettem a hátsó ajtón, elhaladtunk a tűzhelyek és a rozsdamentes acélból készült asztalok mellett. Ledobtam a zsírral teli csomagot a sütő mellé.

Dean, aki első estémen bezárt a hűtőbe, kint volt, és az étterem padlóját mosta. Az egyik rock and roll csatornára állította a rádiót, és épp King Curtis „Soul Twist” című számától zengett az előtér. Előrementünk.

– Hé, Dean, ő Grace. Adok neki valami ennivalót.

– Felőlem... – mondta anélkül, hogy felemelte volna a fejét, s közben céltalanul írta a félköröket a felmosóval.

Grace az étterem szélénél álldogált, alig egy lépésnyire a még nedves padlótól. – Nem akarok rálépni a tiszta padlóra.

– Nem számít – felelte Dean. Dean nem kedvelte a főnököt, és számára minden elvégzett munka, amely nem felelt meg Mr. Dick elvárásainak, valamiféle győzelmet jelentett. Felpillantott, s az arckifejezése egy csapásra megváltozott. A hangja is. – Ne izgasd magad emiatt! Tényleg.

Láthatóan tetszett neki Grace külső megjelenése. Nem tudom, miért, de a lány iránti nyilvánvaló érdeklődése felbosszantott.

– Mit kérsz enni? – kérdeztem.

A lány rám nézett. – Nekem mindegy. Bármilyen jó lesz.

– Nálunk minden van, amit csak el tudsz képzelni a világon.

– Te mit szeretsz?

– Pastrami szendvicset, hagymakarikákat, baklavát és a karamellás diós sütit.

– Mi az a baklava?

– Görög kaja. Van benne méz és dió, és be van csomagolva... valami papírszerű dologba.

– Papírba?

– Rétestésztába – vágott közbe Dean. – Idióta.

Kissé elvörösödtem. – Finom – mondtam.

Grace rám mosolygott. – Rád bízom!

– Következzék hát Eric specialitása! – Micsoda idétlen szöveg, gondoltam magamban, miközben visszafelé baktattam a konyhába. Kíváncsi lettem volna, észreveszi-e, hogy igazából sosem beszélgetek lányokkal. Hirtelen ráébredtem, hogy még mindig rajtam van a dilis papírcsákóm, és gyorsan lekaptam a fejemről. Tíz perccel később megrakott tálcával tértem vissza, minden volt rajta, amit csak említettem, s a tetejébe még egy zacskó krumplikroket is. Ösztönös pillantást vettem a parkoló irányába, hogy ellenőrizzem, Mr. Dick nem leleskedik-e ránk.

Grace elképedve bámult a tálcára. – Húha! Igazán nem kellett volna mindent feltálalnod nekem.

– Nem kell mindent megenned.

Letettem elé a tálcát. Minden egyes ételt alaposan szemügyre vett. – Ez az a bak... nevezetű dolog?

– Baklava.

– Azt hagyom utoljára – mondta. Beleharapott egy hagymakarikába.

Egy szószsal teli műanyag palackra mutattam. – Az a sült krumplihoz van. A főnököm találmánya. Olyan, mint a ketchup és a majonéz összekeverve. Egész jó az íze.

Grace belemártotta a hagymakarikát a szószba, azután az egészét a szájába dugta. – Mmm... – Azután lehámozta a sárga zsírpapírt az egyik szendvicseről. Először csak aprókat harapott belőle, majd a harapások egyre nagyobbak lettek, míg végül már szinte tömte magába a szendvicset.

Dean odalépett hozzá, s a felmosó nyelére támaszkodott. – Honnan ismeritek egymást Erickel?

Teli szájjal válaszolt a kérdésre. – Van egy közös óránk a suliban.

– Szuper – vágta rá Dean, ennél eredetibb megjegyzés nem is igazán telt tőle. – Szóval, hány éves is vagy, úgy tizenhat?

– Tizenöt.

– Tizenhatnak nézel ki. – Láttam rajta, hogy randira akarja hívni a lányt, de nem tette, mert én is ott voltam. Nem tiszteletből vagy bármi ilyesmi; csak nem akart leégni előttem, ha esetleg Grace nemet mondana. Dean végül hozzám fordult. – Én már itt sem vagyok. Te zársz.

– Jól van – feleltem.

– Ugorj be máskor is – mondta a lánynak. – Dean a nevem.

Azután kísétált a hátsó ajtón. – Ő volt Dean – jegyeztem meg rendkívül elmésen.

– Igen, felfogtam.

– Kretén alak.

Grace kényszeredetten elmosolyodott. – Azt is felfogtam.

– Szerintem tetszel neki.

– De jó nekem! – Nekilátott a desszertnek. A hátsó ajtó hangos csapódása hallatszott, majd Dean felpörgette az autója motorját, a szokásosnál jóval többször, nyilván mély benyomást akart tenni a lányra.

– Hol laksz? – kérdeztem.

– Nem messze a sulitól, kissé nyugatra.

– Az több kilométernyire van innen.

– Úgy van.

– Hogy fogsz hazajutni?

– Nem megyek haza. – A poharát forgatta, s páracseppek gyülekeztek az ujjain, amelyeket az asztal lapjára törölt. – Megszöktem. – Letette a poharat. – Sosem megyek vissza többé.

Nem igazán tudtam, mit mondhatnék erre. Eszembe jutott, hogy már jó pár napja nem láttam a suliban. – Mikor mentél el?

– Hétfőn.

– Miért szöktél meg?

– A hecc kedvéért.

A kukázás nekem nem tűnt túl jó heccnek.

– A hecc kedvéért?

– Aha. Azt csinállok, amit akarok. Addig maradok ki, ameddig akarok. – Fintorgott. – Még csak most próbálok rájönni, hogy is van mindez.

– És mi a helyzet a szüleiddel? – kérdeztem.

Hosszat kortyolt szívószálával az italából. Azután így felelt: – Nem izgatja őket.

– Tényleg?

– A mostohaapám nem bír engem. – Grace lenézett az órájára, egy túlméretezett, férfi Timex karórára, Twist-O-Flex típusú csuklópánttal. – Késő van. Jobb, ha most megyek.

– Be kell fejeznem a takarítást – mondtam. – De te csak edd meg a vacsorádat!

– Rendben.

Ámultan láttam, hogy mindent megevett. Kidobta a szemetet a kukába, a tálcáját eltette a többi közé, azután hátrajött a konyhába, ahol a rozsdamentes pultokat törölgettem.

– Köszönöm. Talán még találkozunk.

– Várj egy pillanatot! – Megtöltöttem egy nagy zsákot ételmaradékokkal, amelyeket általában ki szoktunk dobni, s az egészet odaadtam neki. – Ezt megtarthatod későbbre.

Grace belelesett a zsákba. – Kösz.

– Most hová készülsz? – kérdezősködtem tovább.

A lány megrándította a vállát. – Nem tudom. Szerintem csak körbesétálok egy ideig.

– Ma este állítólag újra havazni fog.

Erre nem felelt semmit, csak állt, és a maradékokkal teli zsákot szorongatta a kezében. Nem tudom az okát, talán mert olyan tehetetlennek látszott, vagy azért, mert olyan szépnek láttam, de abban a pillanatban kicsúszott

a számon a legmeglepőbb és legbátrabb dolog, amit valaha mondtam: – Hazajöhetnél velem. Úgy hatutványira lakom innen.

Meglepődtem, amikor láttam, hogy valóban fontolóra veszi az ajánlatom. – A szüleid otthon vannak?

– Igen – vágtam rá gyorsan, mert azt gondoltam, nem jönne, ha a szüleim nem lennének otthon.

Grace vágott egy grimaszt. – Akkor jobb, ha nem megyek. Még felhívnának valakit, hogy ott vagyok.

Ebben igaza volt. A szüleim nem szerették, ha bárki az ügyeikbe avatkozott, és másokkal szemben is ugyanezzel az előzékenységgel jártak el. Grace még a kabátját sem vehetné le, máris felhívnák a szüleit, vagy éppenséggel a rendőrséget. Mégsem hagyhattam, hogy megfagyjon. Akkor eszembe jutott egy ragyogó ötlet. – Tudom, hol húzhatnád meg magad. Az öcsémmel építettünk egy fakuckót az udvarunkon. Valószínűleg ott is hideg van, de jobb, mint a semmi.

– Fakuckót?

– Igen. Egész nagy. Az öcsémmel szinte minden éjjel ott aludtunk a nyáron. Van benne matrac meg minden.

– Komolyan gondolod?

– Persze.

– Senki sem fog észrevenni?

– A házunk ötholdas telken fekszik, és a kuckó egészen hátul van. A házból nem is látni. Szerintem a szüleim még azt sem tudják, hogy ott van.

– Öt holdatok van? Biztosan gazdagok vagytok.

– Nem vagyunk azok, nekem elhiheted.

– Biztos vagy abban, hogy a szüleid nem láthatnak meg?

– Apám nem tud járni, anyám pedig sohasem megy hátra. A kuckó tökéletes búvóhely.

– Miért nem tud járni az apád?

– Guillain-Barré szindrómája van. Olyan betegség, amitől az ember lebénul.

– Húha!

– Hát, az orvosok azt mondják, nem marad mindig így. Most már mankóval tud járni.

– Az jó – mondta.

– Szóval, jössz vagy nem?

– Jövök.

Kiléptünk az utcára, becsuktuk az ajtót, majd be is zártuk magunk mögött. Finoman szállingózni kezdett a hó. Fogtam a biciklimet, és toltam magam mellett, miközben lassan hazafelé vettük az irányt. Szerettem volna valami okosat mondani, de fogalmam sem volt, mi lehetne az. Kényelmetlenné vált közöttünk a csend. Szerencsére Grace járatosabb volt a társalgásban, mint én.

– Akkor hát, minden este dolgozol? – kérdezte.

– Nem. Általában csak hetente három-négy este.

– Jól fizetnek?

– Nem igazán – válaszoltam. – A fizetés annyira kicsi, hogy mikroszkóppal is alig lehetne látni.

– Akkor meg miért épp ott dolgozol?

– Tetszenek a menő sapik.

Erre felnevetett.

- És biciklivel járhatok dolgozni.
- Az tényleg bónusz.
- Az.

Tíz percbe sem telt, mire hazaértünk. Szokás szerint a házban teljes sötétség uralkodott, a lámpákat mind lekapcsolták már, kivéve a nappaliban és a verandán. Telihold volt azonban, s a fénye sziporkázón tükröződött vissza a óról, s bevilágította az egész udvart, mintha maguk a hókristályok ragyogtak volna a sötétben. Még soha senkit nem hoztam haza magammal, s hirtelen zavarba jöttem, szégyelltem, hol lakom. Legszívesebben továbbbátáltam volna, ami viszont nem igazán lehetséges, ha az ember egy zsákutca végén lakik.

– Hát, megérkeztünk – mondtam végül. A vállam fölött hátrapillantottam, s arra számítottam, hogy döbbenetet látok majd Grace arcán, vagy legalábbis szánalmat, de ha érezte is bármelyiket, kiválóan palástolta a gondolatait. – A ház a nagyanyámé volt. Igazából csak egy rozzant viskó.

- Nem is rossz.

Őszintének hangzott, amit mondott, és hirtelen azon kezdtem törni a fejem, vajon ő miféle helyen lakott eddig. Néhány méternyire a postaládánktól álltam meg. – Maradjunk csendben! Az anyám néha a nappaliban üldögél és olvas.

Grace közelebb húzódott hozzám. Elhaladtunk a telkünket szegélyező szilfák sötét lombja alatt, egészen a kocsifelhajtó széléhez húzódva haladtunk a garázs

irányába. A biciklim kereke óriási zajt csapott a néma csendben a kavicsokon. Találtam egy száraz helyet, ahol a Schwinnt a garázs falának támasztottam.

Az udvart körülbelül tízcentis hó borította, s a fehér takaró teteje már meg is keményedett. Szinte lehetetlené tette, hogy csendesen vágjunk át rajta, bár Grace több sikerrel járt, mint én. A kuckó épülete sötét tömegként sejlett fel előttünk a garázs baljós árnyékában, a tetejét csaknem félméteres hó fedte. Nagyon örültem, hogy végül mégis betettük azt a támasztóoszlopot.

Fél térdre ereszkedtem, és lesöpörtem a havat a gránit-tömbről, amelyet az ajtó közelében helyeztünk el. Alatta lapult egy rozsdás kulcs. Kinyitottam a lakatot, majd betoltam az ajtót, és bemásztam.

Nem jártam a kuckóban, amióta leesett az első hó; dohos és nyirkos szag fogadott odabenn. A szőnyeg hideg volt, és zúzmara csillogott rajta. Tapogatózva mentem a szoba közepén álló oszlopig, ahol megálltam, s addig kotorásztam, míg meg nem találtam a lámpát. Felkapcsoltam. Olyan hideg volt odabenn, hogy még a leheletemet is láttam.

Grace bemászott utánam, maga előtt tartotta az élelemmel teli zsákot. Lassan felegyenesedett, és körülnézett a kuckóban. – Ezt te építetted?

– Igen. Én és az öcsém.

– Tök jó.

– Kösz.

– Lila.

– Tudom – válaszoltam. – Az öcsém festette. Csak ilyen színű festéket talált.

– Nekem tetszik a lila – mondta. Pillantása a Vargas-plakátra esett, de nem mondott semmit. Hirtelen feszengetni kezdtem.

– A nagyapámé volt – mentetetőztem.

– Szép nő – állapította meg Grace. Észrevette a gyümölcsaszalót. – Az meg micsoda?

– Gyümölcsszárító.

– Mire való?

Eszembe jutott, hogy talán csőbe akar húzni a kérdésével. – Gyümölcsöt lehet szárítani vele.

– Miért van szükség gépre, hogy az ember megszárítsa a gyümölcsöt? Simán meg lehet törölgetni.

– Nem, kiszárítja a gyümölcsöt. Mint ahogyan a szőlőből mazsolát készítenek.

– A mazsolát szőlőből készítik?

Azt hittem, tréfál velem. De nem tréfált. – Igen.

– Működik?

– Persze.

Grace két karját szorosan a teste köré fonta. – Talán be kellene kapcsolnunk.

– Nem ad túl sok meleget. Sajnálom, mintha idebenn hidegebb lenne, mint kint – jegyeztem meg. – Pont olyan, mint a hűtőkamra a Queenben.

– Majd felmelegszik – reménykedett Grace. – Az esz kimók jégkunyhókban laknak. Annyira mégsem lehet hideg.

A sarokba mutattam. – Ott van a matrac. És a hálószákok. – Kicipzároztam Joel hálószákját, és az enyém fölé terítettem, hogy még több meleget adjon, de az is jéghideg volt, mint minden más a kuckóban. Meggyújtottam a kerozinlámpát a kis faládán, amelyet asztalnak használtunk, és az égő kerozin édes illata betöltötte a helyiséget. A láng látványától legalább úgy tűnt, mintha melegebb lenne a kis kuckó belsejében.

– Ez segíteni fog – állapította meg Grace.

– Van egy ötletem. Mindjárt visszajövök.

Kimásztam az ajtón, és a házhoz rohantam. Szerencsére nyitva volt a hátsó ajtó, így lábujjhegyen beosontam. A szüleim hálószobája épp a folyosó túloldalán volt, szemben azzal a szobával, amelyen Joel és én osztoztunk. Tisztán hallottam apám harsány horkolását, amelyre anyám halk hortyogása felelt. Óvatosan becsuktam a szobájuk ajtaját, azután kutatni kezdtem az előszobaszekrényben, míg meg nem találtam, amiért jöttem. Amikor visszatértem, Grace az egyik hálószákba burkolózva feküdt, a kabátja még mindig rajta volt. Talált egy rajztáblát, és épp rajzolgatott. Az étellel teli zsák nyitva volt mellette. Mintha máris melegebb lett volna a kuckóban.

– Ezt nézd meg! – mondtam diadalmasan. – Egy vilanypárna. – Bedugtam a hosszabbító másik oldalába. Borostyánszínű fény villant fel a kijelzőjén, s alig telt bele néhány perc, máris finom meleg volt. – Próbáld ki!

– Ez szuper. – Láthatóan kissé megkönnyebbült, amint a párnát behelyezte a hálószákba. – Mindig itt laktatok? – kérdezte.

- Nem, múlt év májusában költöztünk ide.
- Tetszik itt neked?
- Nem.
- Mit nem szeretsz rajta?
- Semmit.
- Mégis, például mit?
- Hát, például, az első héten Anya kirakott engem és az öcsémet a mozinál. A film után egy csapat srác követett minket a parkolóba. Össze akartak verni minket, mert olyan jól fésült gyerekek voltunk.
- Bántottak titeket?
- Nem, de kis híja volt. Anyám megérkezett az autójával, és a banda szétfutott. De tudod, hogy van. Majdnem mindennap történik valami összetűzés a suliban.
- Tudom, mire gondolsz.
- Anyám itt nőtt fel. Azt mondta, Utah akkoriban jó kis hely volt arra, hogy az ember családot alapítson, de azóta biztosan megváltozott.
- Lehet, hogy csak a környékkel van a baj. Lepukkant. Sok errefelé a szükséglakás, a nyomortanyák, meg ilyesmi – mondta. – Régen hol laktatok?
- Kaliforniában.
- Mindig szerettem volna eljutni Kaliforniába.
- Az emberek Kaliforniában sokkal kedvesebbek voltak. Egész idő alatt, míg ott éltem, csak egy összecsapás volt a suliban. És ott nem is volt ilyen hideg. – Megdörzsöltem az orrom. – Na és te? Szeretsz itt élni?
- Grace felsóhajtott. – Azt kívánom, bár sohase költöztünk volna ide. Mi a Hawaii-szigetéről jöttünk.

Hawaii nekem olyan volt, mintha idegen ország lett volna, annál egzotikusabb helyet el sem tudtam volna képzelni. – Még soha senkivel sem találkoztam a Hawaii-szigetektől. Miért költöztetek ide?

– Anyám újra férjhez ment. Stan azt mondta, itt van munkája, de az igazság az, hogy sohasem dolgozik. Csak otthon ül, és sört iszik.

– Szerinted visszamentek még?

– Remélem.

– Milyen a villanypárna?

– Finom meleg.

– Szuper – mondtam. – Lejebb kapcsolhatod, ha túlságosan felmelegszik.

– Kösz.

– Holnap mész suliba?

– Holnap szombat.

– Ó, tényleg! Igazad van. – Ostobán éreztem magam. – Hozzak neked valami ennivalót reggel?

– Kedves lenne tőled.

A narancsszínű csapra mutattam. – Ha megszomjazol, a csap működik. Csak emeld fel a fogantyúját! Van ott egy bögre is. – Joel és én madzagot kötöttünk egy bádög-bögre fülére, és a csapra akasztottuk.

– Csúcs. Igazi vízvezeték.

Elmosolyodtam. – Hát, most megyek, hogy tudjál aludni egy kicsit.

– Kösz. Ó, és hol lehet...

Értetlenül bámultam rá.

– ...használni a mosdót?

Elvörösödtem. – Van egy külső vécé a tyúkol túloldalán. Nem messze, arrafelé. Kísérteties egy tákolmány, de a semminél mégis jobb.

Grace bólintott. – Rendben.

– Akkor hát, ennyi. Jó éjszakát!

Kimásztam, és becsuktam magam mögött az ajtót. Most már sűrűn havazott; holnap reggelre jó pár centivel vastagabb lesz a hótakaró a földön. Reméltem, hogy Grace nem fázik meg. A fakuckó azért mégiscsak jobb egy szeméttárolónál. Miközben a házunk felé sétáltam, képtelen voltam felfogni, hogy egy lány rejtőzik a kuckóban. Azon törtem a fejem, vajon meddig marad majd.